

РЕШЕНИЕ

№ 4518

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **935** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба от [фирма] срещу Заповед №РА-18-77/02.12.2021г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл.57а, ал.1, т.6, предл. второ, ал.3, ал.6 и ал.7 във вр. с чл.56, ал.2 от ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община се нарежда на жалбоподателя да премахне незаконосъобразно поставените преместваеми обекти: „Склад, навес и химическа тоалетна“, разположени в имот с идентификатор 68134.605.1263, УПИ III-1263, кв.15а, м.“НПЗ Х. Д.“, район „П.“-СО, [улица]. В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, като се излагат съображения, че е немотивирана, направените фактически изводи са необосновани, не са изяснени относимите факти и обстоятелства, за обектите е налице безсрочно разрешение за поставяне. Иска се оспорената заповед да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма], чрез адв.Д. и представена от него писмена защита, поддържа жалбата. Претендират се направените по делото разноски. Ответникът по жалбата - главният архитект на Столична община, чрез юриск.Г., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платеното от жалбоподателите адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид посочените в жалбата

съображения, становищата на страните, събраните по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по назначената по делото съдебно-техническа експертиза, прие за установено от фактическа страна следното:

С нотариален акт за собственост №80, том I, дело №77/2010г., жалбоподателят се легитимира като собственик на УПИ III-1262, 1263, 1264 за безвр.производство, транспортна дейност, складове и офиси, кв.15а, м.“НПЗ Х. Д.“, район „П.“-СО.

С Разрешение за поставяне №5/14.05.2010г., издадено от гл.архитект на район „П.“ е разрешен монтажа на преместваеми обекти - склад, навес и химическа тоалетна в горния имот, по одобрени проекти на 14.05.2010г. от гл.архитект на район „П.“.

Административното производство по издаване на обжалвания акт е започнало на 13.10.2021г. със съставяне на Констативен акт /КА/ №РПД21-ВК91-3600 от гл.специалисти „Контрол на строителството“ при отдел „УГКР и КС“ на район „П.“-СО за извършена проверка на обект: Преместваеми обекти: „Склад , навес и химическа тоалетна“, разположени в имот с идентификатор 68134.605.1263, УПИ III-1263, кв.15а, м.“НПЗ Х. Д.“, район „П.“-СО, [улица]. Проверяващите установили, че разрешение за поставяне №5/14.05.2010г. за склад с площ 296,63кв.м., навес 99,32кв.м. и химическа тоалетна е загубило правното си действие, поради изтекъл на 14.05.2020г. срок. Посочено е, че обектът е запазен с ел.енергия и вода и функционира като „Авторемонтна работилница“.

КА е съставен в отсъствието на представител на жалбоподателя; като е връчен на 14.10.2021г. С срещу КА е постъпило възражение от жалбоподателя, заведено с вх. №към РПД20-ТК00-79-/31/ от 20.10.2021г., с което е поискано отлагане на премахването на обектите, с оглед предприети действия по узаконяването им.

Въз основа на КА главният архитект на СО е издал оспорената заповед, с която на основание чл.57а, ал.1, т.б, предл. второ, ал.3, ал.6 и ал.7 във вр. с чл.56, ал.2 от ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, се нарежда на жалбоподателя да премахне незаконосъобразно поставените преместваеми обекти: „Склад, навес и химическа тоалетна“, разположени в имот с идентификатор 68134.605.1263, УПИ III-1263, кв.15а, м.“НПЗ Х. Д.“, район „П.“-СО, [улица]. Наредено е и прекъсване на запазването и преустановяване доставянето на ел.енергия и вода на обектите. Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 22.12.2021г., а жалбата срещу нея е подадена на 04.01.2022г.

За доказване компетентността на издателя на акта е представена Заповед №СОА21-РД09-455/22.03.2021г. на кмета на СО. Видно от т.1, подточка 1.35 на главния архитект на СО са предоставени функциите да издава заповеди за премахване на обектите по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 от ЗУТ на основание чл.57а, ал.3 от ЗУТ и чл.81, ал.2 от НПОРИМДЕРДТСО.

Съгласно заключението на вещото лице инж.Т. Д. по назначената по делото съдебно-техническа експертиза, в дворното място, находящо се в[жк], [улица] е налице сграда с външни размери 37,70/10,50м – 395,85кв.м., изпълнена от ферми и колони от профили с различни размери; фасадните стени са от гофрирана ламарина, а покривното покритие – от ЛТ ламарина. Вътрешно сградата е разделена на две помещения, свързани помежду си с врата, като помещението към двора представлява автосервиз с размери около 10,5/28,20м.-296,10кв.м., а това към лицевата част на

имота с размери около 9,6/10,5м. – 100,8кв.м. е оформено на две нива, като долното ниво /това на ниво терен/ е за представяне на автомобили, а в горното ниво са офиси и санитарни възли. Сградата видимо е изпълнена върху бетонова основа, а около самата сграда е изпълнена каменна настилка /малък размер камък/ с бордюр около 0,10м. В имота не се намира химическа тоалетна. Вещото лице сочи, че съгласно Обяснителна записка към част Конструктивна за изпълненото в имота строителство, фундирането на последното е на обща стоманобетонова плоча – 20см., над добре уплътнена баластрена подложка - мин. 60см., като колоните стъпват и се заваряват върху вбетонирани планки. В заключението си вещото лице приема, че процесният обект представлява строеж по симсъла на § 5, т.38 от ДР на ЗУТ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е подадена в срока по чл.215, ал.4 ЗУТ, от надлежни страни – собственик на обекта, чието премахване е наредено, т.е. тя е процесуално допустима. По съществуването на оспорването, съдът взе предвид следното:

Оспореният акт е издаден от главния архитект на СО - компетентен орган съгласно чл.57а, ал.3 ЗУТ и Заповед №СОА21-РД09-455/22.03.2021г., т.1.35, с която на главния архитект на СО, съгласно §1, ал.3 от ДР на ЗУТ, е предоставено правомощието да издава заповеди за премахване на обектите по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 от ЗУТ на основание чл.57а, ал.3 от ЗУТ и чл.81, ал.2 от НПОРИМДЕРДТСО.

Оспорваната заповед е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 АПК. При издаването на акта са спазени административно-производствените правила. Съгласно чл.57а, ал.2 ЗУТ обстоятелствата по ал.1 на същата разпоредба относно налични за съоръжението книжа са установени с констативен акт, съставен от служителите по чл.223, ал.2. Препис от Констативния акт е връчен на жалбоподателя и той е имал възможност да подаде възражение срещу констатациите, описани в него, от която се е възползвал. Не представлява съществено нарушение на процесуалните правила фактът, че констативният акт е съставен в отсъствие на представител на жалбоподателя, тъй като същият е имал възможност да направи възраженията си по него и да ангажира доказателства във връзка с тях както в административното, така и в съдебното производство.

По прилагането на материалния закон, съдът съобрази следното:

Разпоредбата на чл.56, ал.1 ЗУТ, предвижда, че върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти и преместваеми обекти за търговски и други обслужващи дейности - павилиони, кабинни, маси, зарядни колонки за електрически превозни средства, както и други елементи на градското обзавеждане (спирки на масовия градски транспорт, пейки, осветителни тела, съдове за събиране на отпадъци, чешми, фонтани, часовници и други). Съгласно разпоредбата на чл.57а, ал.1, т.6 ЗУТ обектите по чл.56, ал.1 се премахват, когато срокът на схемата и/или на разрешението за поставяне е изтекъл. Доколкото разрешението за поставяне е издадено през 2010г, съгласно §5, ал.3 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО във вр. с чл.30 от Наредбата, съдът приема, че издаденото за процесния обекта разрешение за поставяне е с изтекъл срок, т.е. то не е основание да се държат поставени преместваемите обекти в имота.

Във връзка с горното, основният спор по делото е относно характера на обектите, предмет на премахване - представлява ли те "преместваеми съоръжения", попадащи в

приложното поле на чл. 56, ал.1 ЗУТ във вр. с § 5, т. 80 ДР ЗУТ, или са строежи по смисъла на § 5, т. 38 ДР ЗУТ. В тази връзка, съдът приема следното:

Съгласно §5, т.80 от ДР на ЗУТ, "Преместваем обект" е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж.

По смисъла на т.38 от §5 от ДР на ЗУТ, "строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

Предвид установеното по делото фактическо положение съгласно заключението на вещото лице, относно начина на изпълнение и финансиране на обекта - на обща стоманобетонена плоча – 20см., над добре уплътнена баластрена подложка мин. 60см., като колоните стъпват и се заваряват върху вбетонирани планки, както и с оглед площта на обекта 395,85кв.м., съдът приема, че преместването му не може да стане без да губи своята индивидуализация, като монтажът му – върху бетонова основа, станала част от обекта, е изменил трайно субстанцията и начина на ползване на земята. Предвид горното съдът приема, че оспорената заповед касае строеж, а не преместваеми обекти, поради което тя следва да бъде отменена, тъй като не са налице предпоставките на приложеното от органа правно основание - чл.57а, ал.1 ЗУТ. Следва да бъде отбелязано, че наличието на химическа тоалетна не е установено по делото, като дори в констативния акт, въз основа на който е издадена заповедта, е посочено, че обектът функционира като „Авторемонтна работилница“, без да се сочи конкретно наличието на химическа тоалетна, каквато не установява и вещото лице.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателят ще следва да се присъдят направените по делото съдебни разноски за държавна такса – 50лв., за експертиза – 350лв. и адвокатски хонорар – 1800лв., който предвид нормата на чл.8, ал.2, т.1 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и фактическа и правна сложност на делото съдът не намира за прекомерен.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №РА-18-77/02.12.2021г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], съдебни разноси в размер на 2200 /две хиляди и двеста/ лева.
Решението, съгласно чл.215, ал.7, т.4 ЗУТ, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: